

„Ja han har vel forresten skrevet til dig om'et, kan jeg tænke, Du faar jo stændig Breve fra ham, — ikke sandt?“

„Han har ingenting skrevet om det.“

„Aa nej, han har vel tænkt, han havde det ikke nødig, — saa meget som man snakker om det! For det var ligefrem helt mærkeligt at være Vidne til, hvor Folk var opsatte. Og det er da endelig heller ikke saa underligt.“

Der blev igen en lang Pavse.

„Var du maaske derovre for at gøre Emanuel et Besøg?“ spurgte tilsidst Hansine.

Væveren betragtede hende en Stund med det ene Øje tillukket. Det saae ud, som om han betænkte sig paa, hvormegget han turde betro hende.

„Jeg saae ham slet ikke,“ sagde han derpaa. „Nej, jeg gjorde saamænd ikke. Men—n . . . dine to smaa Tøser saae jeg.“

Det gav et Sæt i Hansine.

„Hende — Sigrid hedder hun jo — hun sad paa en Sten nere ved Vandet; og oppe ved Haven stod den bitte Dagny og græd, det bitte Skidt. — — Det er nu ikke for det, jeg kunde saamænd godt have haft Plaser af at sige Emanuel et Goddag igen. For det bliver vi vist alligevel nødt til at vedgaa, Hansine, at vi Skibberupsfolk ikke bar os ad imod ham, saadan som vi skulde. Jeg har tænkt meget over den Ting, — Tiden har li'egodt vist, at han havde Ret i mange Dele. Men det har jeg forresten mærket mere end een Gang, at Emanuel havde ligesom en hel underlig profetisk Gave til at se ind i Fremtiden. Mener du ikke ogsaa det?“

Hansine forholdt sig stadig tavs.

Han vedblev at fortælle. Det var hans Hensigt at gøre det første, forsigtige Forsøg paa at vinde hende for en Plan, han nogen Tid havde gaaet og syslet med, og som han — trods Fortidens mange sørgelige Erfaringer — havde udarbejdet efter sin gamle Grund-sætning: med ondt skal ondt fordrives. Han tænkte paa intet mindre end igen at rejse en Stemning for Emanuel i Menigheden. Han vilde forsøge paa at benytte ham som et Gudhaands-Plaster, der skulde drive den aandelige Usundhed ud i Vanvidets Selvtilintet-gørelse. Men da Hansine stadig intet svarede, fandt han det raade-